

Arrest

nr. 340 933 van 10 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het overdrachtsbesluit van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 29 januari 2026 (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VERMEERBERGEN, die loco advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 september 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije.

1.2. Op 17 oktober 2025 verzocht verweerder de Bulgaarse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.3. De Bulgaarse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 24 oktober 2025 en dit op grond van artikel 18.1.c van de verordening nr. 604/2013.

1.4. De gemachtigde van de minister van de Asiel en Migratie nam op 29 januari 2026 een overdrachtsbesluit. Dit besluit, dat verzoeker op 29 januari 2026 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer 1), die verklaart te heten(1):

naam: [S.]

voornaam: [Z.]

[...]

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Bulgarije.

Betrokkene wordt vastgehouden in het Centrum voor Illegalen te Brugge om de overdracht aan Bulgarije uit

voeren.

REDE VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18 §1 c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [S.Z.], verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben bood zich op 08.09.2025 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 08.09.2025. Hij verklaarde nergens eerder een verzoek te hebben ingediend.

Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 21.07.2010. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 6.09.2025 werd door het Militair Hospitaal Koningin Astrid in Neder-Over-Heembeek een medisch onderzoek verricht om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op 26.09.2025 een leeftijd had meer dan 18 jaar waarbij 19,4 een minimumleeftijd is.

Middels zijn advocaat stelde betrokkene dat hij het resultaat van dit leeftijdsonderzoek niet aanvaard en een beroepsprocedure hiertegen heeft opgestart. Betrokkene bezorgde ons een vertaling van zijn taskara met nummer [...] waarop gesteld wordt dat hij geboren zou zijn op 21.07.2010 om zijn leeftijd te staven. We merken in de eerste plaats op dat wel enkel beschikken over een vertaling het voornoemde document en niet over het originele document. De echtheid van de taskara kon op basis hiervan niet worden vastgesteld. Verder benadrukken we dat het document niet gelegaliseerd is. De COI Focus over corruptie en documentenfraude in Afghanistan van 13 september 2024 geeft bovendien aan dat papieren taskara's eenvoudig kunnen vervalst, gewijzigd of gereproduceerd worden omdat zij geen beveiligingselementen (zoals een chip of een watermerk) en verwijzingen naar biometrische gegevens bevatten. De betrouwbaarheid van de taskara wordt ook afgezwakt doordat de leeftijdsgegevens gebaseerd zijn op de verklaringen van de aanvrager zelf of op het oordeel van degene die de taskara afgeeft. Gezien de algemene bezorgdheden over de betrouwbaarheid en de hoge fraudegevoeligheid van het document, kunnen wij deze taskara dan ook niet als een sluitend bewijs van de leeftijd van betrokkene aanvaarden.

We merken verder op dat de verklaringen van betrokkene niet als betrouwbaar kunnen worden beschouwd aangezien betrokkene zelf heeft aangegeven dat hij onderweg in Bulgarije bewust heeft gebruik gemaakt van een andere identiteit, nl. [A.M.], geboren op 09.04.2009 in Afghanistan. Dit werd ons ook bevestigd door de Bulgaarse instanties.

Tot slot willen we nog opmerken dat de broer van betrokkene, die in België woont, tijdens het gehoor in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in 2013 een andere leeftijd voor betrokkene opgaf, hij stelde dat zijn broer [Z.S.] op dat moment 10 jaar oud was, wat zou betekenen dat betrokkene op dit moment 23 jaar zou kunnen zijn.

Gezien het aanzienlijke verschil tussen het resultaat van de medische test en de verklaringen van betrokkene en de voorgelegde documenten, en gelet op de bezorgdheden omtrent de betrouwbaarheid van de taskara,

kunnen wij het document en de verklaarde leef[...]tijd niet aanvaarden. Wij baseren ons daarom op het resultaat van de medische test.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene het Bulgaarse grondgebied illegaal betrad op 04.07.2025 en een verzoek tot internationale bescherming indiende in Bulgarije op 21.07.2025.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 08.01.2026. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene stelde dat hij een broer heeft die in België woont en intussen ook de Belgische nationaliteit heeft, [S.I.] (ov nr. [...]). Hij kan momenteel bij zijn broer en diens gezin verblijven.

Betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer een jaar geleden heeft verlaten, hij reisde te voet en per auto via Iran (ongeveer 4 maanden) en Turkije (4 tot 5 maanden) naar Bulgarije. Hij verbleef in Bulgarije ongeveer 20 dagen in een gesloten opvangcentrum en vervolgens nog 20 dagen in een open opvangcentrum in Sofia. Hij stelde dat hij in Bulgarije geen verzoek om internationale bescherming indiende maar er wel onder dwang zijn vingerafdrukken heeft gegeven. Betrokkene reisde te voet, per auto en per trein verder via Servië (transit), Bosnië (1 week), Kroatië (transit), Slovenië (2 dagen), Italië (transit), Zwitserland (transit) en Frankrijk (transit) naar België waar hij op 06.09.2025 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij naar België kwam omdat zijn broer hier woont. Hij stelde dat hij niemand heeft in Afghanistan en zijn broer hem wil in het gezin opnemen als zijn zoon. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat ze hem niet goed behandelden en niet humaan zijn, hij stelde dat hij er werd geslagen en ze hem verdachten van betrokkenheid bij de dood van een medereiziger die omkwam tijdens de reis.

Op 17.10.2025 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Bulgaarse instanties. Zij stemden op 24.10.2025 in met ons verzoek conform artikel 18(1)c van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Sofia.

Op 16.01.2026 ontvingen onze diensten van de advocaat van de betrokkene een schrijven waarin de toepassing van de soevereiniteitsclausule wordt verzocht en dus wordt gevraagd dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door België zou worden behandeld. De advocaat van betrokkene brengt 2 elementen aan tegen een overdracht aan Bulgarije: de minderjarigheid van betrokkene die hierboven reeds werd aangekaart en de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn in België wonende broer. Verder in deze beslissing gaan we dieper in op het tweede element.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot

procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Bulgaarse instanties stemden op 24.10.2025 in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond".

Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Bulgarije ingediende verzoek als ingetrokken werd geregistreerd. Conform artikel 18(2) zullen de Bulgaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. De Bulgaarse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Bulgarije ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Bulgarije partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Bulgarije staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Bulgaarse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 24.10.2026 hebben de Bulgaarse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Bulgarije. De betrokkene zal na overdracht in Bulgarije een nieuw verzoek kunnen indienen of zijn lopend verzoek kunnen hervatten. Zolang er geen uitspraak is in dit verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Bulgaarse grondgebied.

Bulgarije onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat een verzoek om internationale bescherming indiene in België omdat zijn broer hier woont. Hij stelde dat hij niemand heeft in Afghanistan en zijn broer hem wil in het gezin opnemen als zijn zoon. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Wat de aanwezigheid van zijn broer betreft verwijzen we naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Als meerderjarige kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als "gezinlid" van zijn eveneens meerderjarige broer. Het feit dat betrokkene volgens zijn verklaringen als een "zoon" zou worden opgenomen in het gezin van zijn broer verandert niets aan bovenstaande gezien de medisch vastgestelde meerderjarigheid van betrokkene. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Bulgarije verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Bulgarije België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

Middels zijn advocaat haalt betrokkene aan dat er grote afhankelijkheidsbanden bestaan tussen hem en zijn broer en diens gezin. De broer van betrokkene verklaart dat betrokkene een grote hulp is in het huishouden waar hij mee de zorg voor de 2 kinderen op zich neemt als de ouders niet beschikbaar zijn en nu zijn echtgenote zwanger is van een derde kind. Hoewel we niet ontkennen dat een familielid dat inwoont en helpt in het huishouden een grote hulp kan zijn voor een jong gezin betekent dit niet dat de hulp van betrokkene onontbeerlijk is voor de dagelijkse werking van het gezin. We merken op dat inwonende familieleden die helpen in het huishouden niet de standaard is voor gezinnen in ons land maar gezien wordt als een luxe

eerder dan als een noodzakelijkheid. Ons inziens is afhankelijkheidsrelatie tussen beide broers niet in die mate verankerd dat het verzoek van betrokkene hierdoor in België dient behandeld te worden. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat ze hem niet goed behandelden en niet humaan zijn, hij stelde dat hij er werd geslagen en ze hem verdachten van betrokkenheid bij de dood van een medereiziger die omkwam tijdens de reis. We benadrukken dat betrokkene de omstandigheden rond deze verklaringen niet verder duidde of staaftde en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs hiervoor aanbracht. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betrokkene verklaarde dat hij in Bulgarije zijn vingerafdrukken moest geven. Hij stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken werden genomen door de politie in Bulgarije kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Bulgarije merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor deze lidstaat opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije.

We wensen te verwijzen naar het in 2025 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2024 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 21.05.2024 werd opgesteld en die op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Deze factsheet kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de roadmap werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielpcedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij transferbesluiten en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een template op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. De factsheet is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublin-procedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Bulgaarse autoriteiten. Tot slot verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 49-50, 81). Het is dienstig er op te wijzen dat het verzoek om internationale bescherming in Bulgarije ingetrokken werd.

Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er al een beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, blz. 49-50, 81). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 81). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (AIDA-rapport, blz. 82). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, blz. 82). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Na overdracht wordt de persoon naar een afdeling van het Registratie- en Opvangcentrum in Sofia gebracht. Dat geldt voor alle verzoekers voor wie nog geen definitieve beslissing werd genomen in Bulgarije. Daarna krijgt de persoon instructies over naar welk opvangcentrum hij mag gaan en hoe de procedure kan worden heropend (factsheet, blz. 2).

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In 2024 waren daarvan maar 3225 plaatsen beschikbaar, aangezien de overige plaatsen niet geschikt worden geacht (AIDA-rapport, blz. 16, 85). Van de 3225 geschikte plaatsen waren er eind 2024 1579 ingenomen, d.w.z. 49 % (AIDA-rapport, blz. 85). We merken op dat de bezettingsgraad aanzienlijk lager ligt dan eind 2023, toen de bezettingsgraad 77% bedroeg (AIDA-rapport van 2024, blz. 82). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 50). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan in de periode van het voorjaar tot het najaar, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 85). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2024 in Sofia slechts 592 van de 1526 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 84), en de bezetting derhalve ruim onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen, ook dat ook Syriërs steeds vaker doorreizen (AIDA-rapport, blz. 85). Voorts blijkt dat het aantal verzoekers aanzienlijk daalde, van 22 518 in 2023 naar 12 250 in 2024 (zie blz. 9 van het AIDA-rapport van 2024; en blz. 8 van het AIDA-rapport van 2025).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR (AIDA-rapport, blz. 78). Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet automatisch wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, blz. 79-80). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare

verzoekers (AIDA-rapport, blz. 50), impliceert onzes inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport over het jaar 2023 werden met betrekking tot de capaciteit nog grote moeilijkheden gemeld om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen (AIDA-rapport van 2024, blz. 50). In het meest recente rapport wordt nog gewag gemaakt van moeilijkheden, maar wordt niet langer gesproken over grote moeilijkheden. Er wordt verduidelijkt dat de opvangcapaciteit verder daalde en het aantal aankomsten in 2024 aanzienlijk daalde tegenover het jaar ervoor (blz. 50). We merken op dat in het AIDA-rapport geen melding wordt gemaakt van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (AIDA-rapport, blz. 85). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2024 589 personen aan Bulgarije overgedragen (AIDA-rapport, blz. 43). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt onzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2025 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar uit het AIDA-rapport blijkt dat er niet langer grote moeilijkheden worden ondervonden met betrekking tot de opvangcapaciteit voor niet-kwetsbare verzoekers na overdracht (blz. 50). We merken op dat reeds in het AIDA-rapport van 2022 werd vermeld dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen enkel met zekerheid op opvang kunnen rekenen als zij een kwetsbaar profiel hebben. We wijzen erop dat in contacten tussen de Belgische en Bulgaarse autoriteiten tussen juli en september 2023 evenwel uitdrukkelijk door de Bulgaarse autoriteiten is aangegeven dat overgedragen personen die reeds een negatieve beslissing kregen in Bulgarije meestal wel opvang krijgen, en dat overgedragen personen van wie het verzoek in Bulgarije nog hangende is steeds opvang krijgen (e-mailuitwisseling wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 86). Verzoekers worden opgevangen in een open opvangcentrum dat voldoet aan de minimumnormen wat leefomstandigheden betreft (factsheet, blz. 2). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 3). In het rapport wordt aangegeven dat de opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 17, 86-87). Er worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 17, 87). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat het ministerie van Binnenlandse Veiligheid in januari 2025 de bewaking van de opvangcentra heeft overgenomen en er wordt verwacht dat de veiligheid er sterk op vooruit zal gaan (AIDA-rapport, blz. 17-18, 87).

Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 13-14). In 2024 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR onder meer wekelijkse monitoringsbezoeken gebracht aan de grens met Turkije en Griekenland en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 30). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije reizen en na overdracht een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen. Hij zal er in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 14-15, 33).

De gemiddelde duur van de procedure is in 2024 teruggelopen naar 4 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele k[leer] overschreden (AIDA-rapport, blz. 34). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan (AIDA-rapport, blz. 15). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 39). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers over hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6; AIDA-rapport blz. 39). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 40). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 36). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2024 problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar. Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. Via een pilootproject van de Europese Commissie met Bulgarije zijn er extra tolken ter beschikking gesteld van het SAR. In het kader van een operationeel plan van het EUAA en Bulgarije is de hulp voor vertolking verlengd tot eind 2026 (AIDA-rapport, blz. 37-38). De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 88-89).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2023 werden slechts 68 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 97-98). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na vier werkdagen of zes kalenderdagen vrijgelaten uit detentie (AIDA-rapport, blz. 32-33). De directie van de gesloten centra controleert maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden

overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In arrest C 163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We stellen vast dat dergelijke elementen in dit dossier niet worden voorgelegd.

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand en gaf aan momenteel in goede gezondheid te zijn.

Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Bulgarije van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 90). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 90). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen voor wie het recht op opvang is beperkt, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 3). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie

betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Bulgarije en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op de uitvoering van de bestreden beslissing en dat bijgevolg het hoogdringend karakter van de vordering wettelijk wordt vermoed.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 6 en 27 van de verordening nr. 604/2013, van de artikelen 7, 24 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Eerste onderdeel

Artikel 7.2 van de Dublin III Verordening geeft aan dat welke lidstaat met toepassing van de in hoofdstuk III beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is, bepaald wordt op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient.

Verzoeker heeft in Bulgarije om internationale bescherming verzocht als niet begeleide minderjarige. Er werd een alias voor hem genoteerd.

Verzoeker is hier toegekomen op het grondgebied en heeft zich 15 jaar oud verklaard.

In het kader van het onderzoek door de Dienst Voogdij of er een voogd moet aangewezen worden werd er een medische leeftijdstest afgenomen in toepassing van artikel 7 van de Voogdijwet.

Op basis van dat medisch onderzoek werd er besloten dat verzoeker meerderjarig is en geen recht zou hebben op een voogd. Verzoeker heeft beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de bevoegde rechterlijke instantie, de Raad van State (stuk 2). Dit beroep hangt.

Verzoeker zijn broer treedt ondertussen op als de facto voogd voor hem en heeft verzoeker ingeschreven gekregen in de OKAN klas, waar verzoeker onderwijs volgt om dan te aansluiten op het secundair onderwijs.

Verzoeker werpt in zijn beroep voor de Raad van State op dat de leeftijdsbepaling zoals hij die ondergaan heeft, en het beroep daartegen, conform artikel 25 van de herschikte Procedurerichtlijn dient te verlopen. Verzoeker werpt ook op dat het Handvest van Grondrechten van de Unie van toepassing is, ook bij het beroep tegen de beslissing over de leeftijdsbepaling, en meer bepaald de artikelen 24 en 46 van het Handvest, omdat er Unierecht wordt toegepast.

Verzoeker werpt op dat de wijze waarop de twijfel over zijn leeftijd geuit werd, en de procedurele garanties die hij daarbij genoot, niet voldoen aan de voorwaarden van goed bestuur en artikel 24 van het Handvest van Grondrechten.

Verzoeker wierp ook op dat hij niet de bijstand van een raadsman genoot in deze fase van de procedure en het vermoeden van minderjarigheid niet werd toegepast wat een schending meebrengt van artikel 8 EVRM, artikel 25 van de herschikte Procedurerichtlijn, artikel 24 van het Handvest en artikelen 3 en 12 van het IVRK.

Verzoeker wierp ook op dat in strijd met het arrest F.B. tegen België van 6 maart 2025 van het EHRM hij niet op een effectieve wijze gehoord werd om na te gaan of er andere, minder ingrijpende, wijzen waren om de twijfel weg te nemen over zijn leeftijd. Verzoeker wierp daarbij op dat het vaccinatiebewijs dat hij zich had diende onderzocht te worden maar dat dit niet in rekening genomen werd. Verzoeker wierp dan ook op dat het evenredigheidsbeginsel, artikel 8 EVRM en zijn hoger belang als kind werden geschonden.

Tot slot wierp verzoeker ook op dat de medische test, controversieel als deze is op vlak van nauwkeurigheid, zijn verklaarde leeftijd niet uitsluit. Zijn verklaarde leeftijd is op basis van de test, controversieel als deze is, dan misschien minder waarschijnlijk, maar ze is niet onmogelijk. Het administratief beroep bij de Raad van State is geen beroep in volle rechtsmacht en kent vele gebreken als het gaat om het op een effectieve manier kunnen aanvechten van de leeftijdsbepaling. Een administratieve toets die geen rekening kan houden met relevante documenten omtrent leeftijd en identiteit die worden aangeleverd na de administratieve beslissing, terwijl de leeftijdstest wordt afgenomen zonder juridische voorbereiding en zonder bijstand van een advocaat of voogd, staat op erg gespannen voet met de vereiste van een toets in volle rechtsmacht van iets dat zo belangrijk is als de identiteit en leeftijd van een verzoeker internationale bescherming, zeker als diens minderjarigheid daarvan afhangt.

Hoe 'dun' de bescherming van het Raad van State beroep in deze is wordt duidelijk gemaakt door de vele foto's en het geboortecertificaat van de Afghaanse ambassade dat bij dit verzoekschrift wordt gevoegd.

Indien verzoeker nu wordt verwijderd vooraleer deze 'dunne' bescherming kan ingeroepen worden en de wettigheid van de beslissing kan onderzocht worden of hij behoort tot de categorie waarop de Dublin III Verordening, eenvoudig gezegd, niet van toepassing is, dan geniet verzoeker op geen enkele manier concrete rechtsbescherming tegen de wijze waarop een lidstaat artikel 25 van de herschikte Procedurerichtlijn toepast, noch tegen de overdracht in toepassing van de Dublin III Verordening voor een minderjarige wiens verklaarde minderjarigheid in twijfel wordt getrokken.

Dat het extra moeilijk of onmogelijk zou zijn om nog nuttige stukken voor te leggen die wijzen op de minderjarigheid van verzoeker, en niet alle voorgelegde stukken waaruit zijn minderjarigheid blijkt onderzocht worden, maakt dit enkel nijpender.

De toepassing van de Dublin III Verordening vereist een nauwkeurige inschatting en afweging van het hoger belang van verzoeker als minderjarige. Dit blijkt uit overwegingen 13 en 24 en artikel 6.1 en verder van de Dublin III verordening.

De beoordeling van de leeftijd van een verzoeker internationale bescherming maakt de beoordeling uit van een essentieel materieel element in de asielpcedure, maar de correcte identificatie van minderjarigheid in functie van de toepassing van de Dublin III Verordening is evengoed essentieel om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, en dient conform artikel 27 van de Dublin III Verordening en artikel 47 van het Handvest van Grondrechten betwistbaar te zijn.

Uw Raad ziet in het feit dat artikel 31.2, b) van de Dublin III-Verordening de leeftijdsbepaling vermeldt als essentiële informatie die de overdragende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat moet overmaken een indicatie dat de verordening zich alvast niet verzet tegen het gebruik van een leeftijdsbepaling (Zie RvV 20 september 2023, nr. 294.429.).

Het Hof van Justitie heeft echter geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een effectief rechtsmiddel moet hebben om de incorrecte toepassing van de in hoofdstuk III van de Dublin III-Verordening genoemde verantwoordelijkheidscriteria aan te vechten (HvJ 7 juni 2016, nr. C-63/15, ECLI:EU:C:2016:409, Mehrdad Ghezelbash, punten 42, 51, 61 en beschikkend gedeelte.)

Artikel 8 van de verordening bevat de verantwoordelijkheidscriteria voor NBMV en valt effectief onder hoofdstuk III, wat met zich meebrengt dat er in deze context ook tegen de leeftijdsbepaling een effectief rechtsmiddel zou moeten openstaan, wat met zich meebrengt dat voor de correcte toepassing van de Dublinprocedure niet de uitkomst van het beroep bij de Raad van State tegen de beslissing van de Dienst Voogdij moet worden afgewacht.

Overweging 52 van de Procedurerichtlijn geeft ook aan dat de bepalingen van de richtlijn, dus ook de garanties voor minderjarigen voorzien door artikel 25, van toepassing zijn op verzoekers op wie de Dublin III-Verordening van toepassing is, in aanvulling op en onverminderd de bepalingen van die verordening. Artikel 6.2 van de Dublin III-Verordening verwijst ook expliciet naar artikel 25 van de Procedurerichtlijn door te stellen dat het de toepasselijke bepalingen van artikel 25 onverlet laat. Dus ook specifiek met betrekking tot de Dublinprocedure botst men op de vraag naar de effectiviteit van het rechtsmiddel, inclusief het rechtsmiddel dat openstaat tegen de leeftijdsbepaling van een NBMV en de fouten die hierbij gemaakt kunnen worden.

Verzoeker legt ondertussen verschillende nieuwe documenten voor die nog niet in rekening werden gebracht, waaronder zijn vaccinatiebewijs waarop zijn leeftijd vermeld staat, een gelegaliseerd geboortecertificaat van de Afghaanse ambassade, en verschillende foto's met zijn broer waaruit blijkt hoe jong hij is en hoe hecht de band met zijn broer en zijn neefje en nichtje, evenals verklaringen vanuit zijn begeleiding op school waaruit blijkt dat hij vriendschappen heeft met andere minderjarigen wat toch een indicatie is van zijn maturiteit en ontwikkeling als minderjarige.

In het kader van verzoekers hoger belang als kind, zijn op een recht op een effectief rechtsmiddel en de correcte toepassing van de Dublin III criteria dienen deze elementen ook effectief te kunnen worden onderzocht. Het Hof van Justitie heeft zich reeds uitgesproken over een Belgische zaak waarin het rechtsmiddel van de administratiefrechtelijke toets door Uw Raad in Dublindossiers niet effectief werd bevonden, m.n. de zaak H.A. tegen België van 21 april 2021, zaak C-194/19. Het Hof oordeelde hierin dat artikel 27, lid 1, van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aldus moeten worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een nationale wettelijke regeling op grond waarvan de rechter bij het onderzoek van een bij hem ingesteld beroep tot nietigverklaring van een overdrachtsbesluit geen rekening mag houden met omstandigheden die dateren van na de vaststelling van dat besluit en die beslissend zijn voor de juiste toepassing van die verordening, tenzij die regeling voorziet in een specifiek rechtsmiddel dat een ex-nunc onderzoek van de situatie van de betrokken persoon omvat waarvan de resultaten bindend zijn voor de bevoegde autoriteiten, welk rechtsmiddel kan worden ingesteld nadat die omstandigheden zich hebben voorgedaan en waarvoor met name niet als voorwaarde geldt dat die persoon zijn vrijheid is ontnomen of dat de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit ophanden is.

Dit laatste is uiteraard een verwijzing naar de procedure van schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, die enkel mogelijk is binnen de strikte beperkingen van het nationale recht, i.e. in het geval van vrijheidsberoving met het oog op verwijdering, binnen de beperkingen van artikel 39/82 Vw. dat sinds het arrest H.A. van het Hof van Justitie niet werd gewijzigd.

In het arrest H.A. van 21 april 2021 spreekt het Hof van Justitie zich immers duidelijk uit over welk soort garanties en bescherming er moeten zijn voor een verzoeker die relevante informatie aandraagt na het betekenen van het overdrachtsbesluit.

Eerst en vooral wijst het Hof erop dat het rechtsmiddel zowel betrekking heeft op de verantwoordelijkheidsbeoordeling voorzien door de Dublin III Verordening als op de procedurele waarborgen: “34 Gelet op met name de doelstellingen van de Dublin III-verordening en de algemene ontwikkeling die het systeem voor de bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor een in een van de lidstaten ingediend verzoek om internationale bescherming heeft doorgemaakt ten gevolge van de vaststelling van deze verordening, dient artikel 27, lid 1, van die verordening aldus te worden uitgelegd dat het rechtsmiddel tegen een overdrachtsbesluit waarin deze bepaling voorziet, betrekking moet kunnen hebben op zowel de naleving van de regels waarbij de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming wordt toegewezen, als de in diezelfde verordening neergelegde procedurele waarborgen (arresten van 25 oktober 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, punt 38, en 2 april 2019, H. en R., C-582/17 en C-583/17, EU:C:2019:280, punt 40).”

Dit rechtsmiddel dient snel en doeltreffend te zijn en moet de verzoeker toelaten zich te beroepen op relevante omstandigheden die dateren van na de vaststelling van het overdrachtsbesluit: “35 Voorts heeft het Hof geoordeeld dat de verzoeker – gelet op de in overweging 19 van de Dublin III-verordening vermelde doelstelling om overeenkomstig artikel 47 van het Handvest een doeltreffende bescherming van de betrokken personen te waarborgen, alsmede op de in overweging 5 van deze verordening genoemde doelstelling om ervoor te zorgen dat snel wordt bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming – dient te beschikken over een doeltreffend en snel rechtsmiddel dat hem in staat stelt om zich te beroepen op omstandigheden die dateren van na de vaststelling van het overdrachtsbesluit, wanneer het voor de juiste toepassing van diezelfde verordening beslissend is dat die omstandigheden in aanmerking worden genomen (zie in die zin arresten van 25 oktober 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, punt 44, en 25 januari 2018, Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, punt 31).”

In punt 37 tot en met 40 wordt verduidelijkt dat niet per se hoeft te gebeuren via een rechtsmiddel dat een ex nunc toets van de rechtmatigheid van het overdrachtsbesluit toelaat. De lidstaten genieten op dat vlak procedurele autonomie, op voorwaarde evenwel dat deze regels niet de uitoefening van de door het Unierecht verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk maken (doeltreffendheidsbeginsel) (punt 42 van het arrest H.A).

Het Hof stelt expliciet in punt 45 dat een beroep tot nietigverklaring van een overdrachtsbesluit in het kader waarvan de aangezochte rechter geen rekening mag houden met omstandigheden die dateren van na de vaststelling van dat besluit en die beslissend zijn voor de juiste toepassing van de Dublin III-verordening, geen toereikende rechterlijke bescherming biedt die de betrokkene in staat stelt de rechten uit te oefenen die hij ontleent aan die verordening en aan artikel 47 van het Handvest.

Verzoeker meent dat gelet op het aanvechten van de wettigheid van de beslissing van de Dienst Voogdij en het feit dat hier nog geen arrest in werd geveld, gelet op het feit dat zijn procedurele rechten als verklaarde minderjarige niet werden gerespecteerd en zowel artikel 8 EVRM als artikel 24 van het Handvest van Grondrechten werden geschonden maar verzoeker voor wat betreft de correcte en feitelijk omvattende identificatie als kind en de toepassing van artikel 24 van het Handvest van Grondrechten niet over een rechtsmiddel beschikt, de bestreden beslissing artikelen 6 en 27 van de Dublin III Verordening schendt, artikelen 7, 24 en 47 van het Handvest van Grondrechten schendt. Verzoeker meent ook dat de foto's samen

met zijn broer, de verklaringen per brief, het gelegaliseerde geboortecertificaat en zijn vaccinatiebewijs aantonen dat hij wel degelijk minderjarig is, en dit dient onderzocht en beoordeeld te worden door de bevoegde instanties.

Tweede onderdeel:

De beslissing van verwerende partij heeft ook een impact op verzoekers minderjarige, Belgische, neefjes en nichtjes, bij wie hij inwoonde en met wie hij een uitstekende en liefdevolle band heeft.

Zowel de Dublin III Verordening als de Terugkeerrichtlijn bevatten verschillende bepalingen met betrekking tot het hoger belang van betrokken kinderen en het recht op familieleden.

Overweging 13 van de Dublin III Verordening bepaalt: "Overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties van 1989 inzake de rechten van het kind en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient voor de lidstaten bij de toepassing van deze verordening het belang van het kind voorop te staan. Bij het beoordelen van het belang van het kind dienen de lidstaten met name het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit alsmede diens achtergrond, terdege in aanmerking te nemen. Voorts dienen voor niet begeleide minderjarigen vanwege hun kwetsbaarheid specifieke procedurele waarborgen te worden vastgelegd"

Het hoger belang van de betrokken kinderen dient dus alleszins bepaald en beoordeeld te worden door de lidstaat. En daarbij dient, conform het IVRK en Handvest van Grondrechten van de Unie, de veiligheid en de opvattingen van het kind, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit, en diens achtergrond terdege in aanmerking genomen te worden.

Overweging 17 van de Dublin III Verordening bepaalt: "Een lidstaat moet echter om humanitaire redenen of uit mededogen kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familierelaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling" Overweging 24 van de Dublin III Verordening bepaalt: "Overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie (1), kan een overdracht aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming plaatsvinden op basis van vrijwilligheid, in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide. De lidstaten dienen vrijwillige overdracht te bevorderen door passende informatie aan de verzoekers te verstrekken, en erop toe te zien dat overdrachten in de vorm van gecontroleerd vertrek of onder geleide op humane wijze gebeuren, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid, en geheel in het belang van het kind, en met de grootst mogelijke consideratie voor de ontwikkelingen in NL 29.6.2013 Publicatieblad van de Europese Unie L 180/33 (1) PB L 222 van 5.9.2003, blz. 3.de desbetreffende jurisprudentie, in het bijzonder wat de overdracht op humanitaire gronden betreft."

Artikel 6 van de Dublin III verordeningen bepaalt onder 'Waarborgen voor minderjarigen':

"1. Bij alle procedures waarin deze verordening voorziet, stellen de lidstaten het belang van het kind voorop. (...)

3. Om vast te stellen wat het belang van het kind is, werken de lidstaten nauw samen en houden zij in het bijzonder rekening met de volgende factoren:

- a) de mogelijkheden van gezinshereniging;
- b) het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige;
- c) veiligheid en beveiligingsoverwegingen, met name wanneer de minderjarige mogelijk het slachtoffer is van mensenhandel;
- d) de standpunten van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit."

Opnieuw blijkt dus dat de Dublin III Verordening in verschillende procedures voorziet, en dat de lidstaten bij al die procedures voorzien in het vooropstellen van het hoger belang van het kind, en daarvoor eerst dienen dit belang vast te stellen.

Het Hof van Justitie oordeelt, weliswaar voor wat betreft de toepassing van de Terugkeerrichtlijn, in een arrest van 11 maart 2021, zaak C-112/20 als volgt:

"35 Zo zij, aangaande in de eerste plaats de met artikel 5 van richtlijn 2008/115 nagestreefde doelstelling, opgemerkt dat dit artikel ertoe strekt om in het kader van de door deze richtlijn vastgestelde terugkeerprocedure te waarborgen dat verschillende grondrechten, waaronder de grondrechten van het kind,

zoals neergelegd in artikel 24 van het Handvest, worden geëerbiedigd – zoals wordt bevestigd in de overwegingen 22 en 24 van deze richtlijn. Daaruit volgt dat dit artikel 5, gelet op de daarmee nagestreefde doelstelling, niet restrictief mag worden uitgelegd [zie naar analogie arresten van 14 februari 2019, *Buivids*, C-345/17, EU:C:2019:122, punt 51, en 26 maart 2019, *SM (Onder Algerijnse kafala geplaatst kind)*, C-129/18, EU:C:2019:248, punt 53].

36 Bovendien is in artikel 24, lid 2, van het Handvest bepaald dat bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind een essentiële overweging vormen. Daaruit volgt dat deze bepaling zelf in ruime bewoordingen is gesteld en van toepassing is op besluiten die – zoals het geval is bij een terugkeerbesluit tegen een onderdaan van een derde land, die ouder is van een minderjarig kind – niet gericht zijn tegen deze minderjarige, maar wel aanzienlijke gevolgen met zich meebrengen voor deze minderjarige.

37 Deze vaststelling wordt bevestigd door artikel 3, lid 1, van het internationale Verdrag inzake de rechten van het kind, waarnaar de toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest uitdrukkelijk verwijzen. 38 Volgens dat artikel 3, lid 1, moet bij alle maatregelen betreffende kinderen rekening worden gehouden met de belangen van het kind. Bijgevolg heeft deze bepaling in het algemeen betrekking op alle beslissingen en alle handelingen die kinderen direct of indirect raken, zoals het Comité voor de rechten van het kind van de Verenigde Naties heeft opgemerkt [zie dienaangaande, *Algemeen Commentaar nr. 14 (2013) van het Comité voor de Rechten van het Kind over het recht van het kind om zijn belangen de eerste overweging te laten vormen (artikel 3, lid 1), CRC/C/GC/14, punt 19]. (...)*

41 Ten tweede blijkt uit artikel 5, onder b), van deze richtlijn dat de lidstaten, wanneer zij van plan zijn een terugkeerbesluit te nemen, ook rekening moeten houden met het familie- en gezinsleven. Artikel 7 van het Handvest, dat onder meer het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven betreft en waarop een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft en – zoals M. A. – de vader van een minderjarig kind is, zich kan beroepen, moet worden gelezen in samenhang met artikel 24, lid 2, van het Handvest, waarin de verplichting is opgenomen om rekening te houden met de belangen van zijn minderjarige kind [zie in die zin arrest van 26 maart 2019, *SM (Onder Algerijnse kafala geplaatst kind)*, C-129/18, EU:C:2019:248, punt 67 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

42 Ten derde voeren andere bepalingen van richtlijn 2008/115, zoals artikel 7, lid 2, en artikel 14, lid 1, de verplichting uit om rekening te houden met het belang van het kind, ook wanneer het betrokken besluit niet tegen dat kind is gericht.”

Er is evenwel geen enkele reden om het hoger belang van de betrokken kinderen anders in te schatten op vlak van procedurele vereisten voor wat betreft de toepassing van de Dublin III Verordening als wat betreft de Terugkeerrichtlijn.

Verwerende partij was op de hoogte van het feit dat verzoeker inwoonde bij zijn broer en zijn twee jonge kinderen en hij de zorg draagt voor deze kinderen. Verwerende partij weet ook dat de schoonzus van verzoeker zwanger is en verzoeker na de bevalling vermoedelijk nog meer zal bijdragen in de zorg voor zijn neefje en nichtje.

Verzoeker heeft dit enkel in rekening gebracht vanuit het comfort dat dit meebrengt voor verzoekers broer, maar niet vanuit het perspectief en de gehechtheid van verzoekers minderjarige neefje en nichtje. Verzoeker zijn Dublin procedure heeft zeer zeker een impact op zijn neefjes en nichtjes als kind.

Er volgt ook uit dat het recht op familieleven conform het hoger belang van het kind moet ingevuld worden.

In zaak C-745/21 van 16 februari 2023 oordeelt het Hof van Justitie:

*“50 Het Hof heeft in dat arrest immers ook geoordeeld dat uit de bewoordingen van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening duidelijk blijkt dat deze bepaling ertoe strekt de prerogatieven van de lidstaten te waarborgen bij de uitoefening van het recht om internationale bescherming te verlenen, door elke lidstaat de mogelijkheid te bieden om zelfstandig – uit politieke, humanitaire of praktische overwegingen – te besluiten een verzoek om internationale bescherming te behandelen, ook al is hij volgens de criteria van die verordening niet de verantwoordelijke lidstaat, waarbij het besluit om over te gaan tot een dergelijke behandeling aan hun discretionaire bevoegdheid wordt overgelaten en de in deze bepaling geboden mogelijkheid overigens niet aan bijzondere voorwaarden is onderworpen. Gelet op de omvang van de aldus aan de lidstaten toegekende beoordelingsbevoegdheid staat het derhalve aan de betrokken lidstaat om uit te maken in welke omstandigheden hij gebruik wenst te maken van de in artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening geboden mogelijkheid, en om te besluiten zelf over te gaan tot de behandeling van een verzoek om internationale bescherming waarvoor hij niet verantwoordelijk is op grond van de criteria van die verordening (zie in die zin arrest van 23 januari 2019, *M.A. e.a.*, C-661/17, EU:C:2019:53, punten 58-60 en 71).”*

Het HvJ oordeelt in zaak C-19/21, 1 augustus 2022 als volgt:

“47 Het recht van de Unie en met name artikel 7 van het Handvest, waarin het recht op eerbiediging van het privéleven en familie- en gezinsleven is erkend, waarborgt niet een algemeen recht op eenheid van de familie. Voor zover dat artikel 7 moet worden gelezen in samenhang met de verplichting om bij alle handelingen in verband met kinderen het belang van het kind als essentiële overweging in aanmerking te nemen, die is neergelegd in artikel 24, lid 2, van het Handvest [zie in die zin arrest van 16 juli 2020, Belgische Staat (Gezinshereniging – Minderjarig kind), C-133/19, C-136/19 en C-137/19, EU:C:2020:577, punt 34], en in artikel 6, lid 1, van de Dublin III-verordening, moet het belang dat de niet-begeleide minderjarige asielzoeker erbij kan hebben om met het oog op het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming te worden verenigd met zijn familie, niettemin worden geacht door die bepalingen te worden beschermd. In die context moet er tevens aan worden herinnerd dat voor niet-begeleide minderjarigen vanwege hun kwetsbaarheid specifieke procedurele waarborgen nodig zijn, zoals in overweging 13 van die verordening wordt onderstreept. Hoewel voor het aanwijzen van de lidstaat waarin een familielid van de niet-begeleide minderjarige asielzoeker zich ophoudt als verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 8, lid 2, van deze verordening als voorwaarde geldt dat zulks „in het belang van de minderjarige is”, volgt uit deze bepaling, de overwegingen 14 en 16 en artikel 6, lid 3, onder a), en lid 4, van deze verordening dat de eerbiediging van het familie- en gezinsleven en, meer in het bijzonder, de mogelijkheid voor een niet-begeleide minderjarige om te worden verenigd met een familielid dat voor hem kan zorgen terwijl zijn verzoek wordt behandeld, in beginsel in het belang van het kind is (zie naar analogie arrest van 23 januari 2019, M.A. e.a., C-661/17, EU:C:2019:53, punt 89).

48 Daarnaast bepaalt artikel 24, lid 1, van het Handvest, waarin is neergelegd dat kinderen recht hebben op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn, dat aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden, in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid, passend belang wordt gehecht.”

Verzoeker wijst er ook op dat volgens zaak C-646/21 K,L t. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, het hoger belang van het kind in asielrecht verder reikt dan louter procedurele waarborgen en er een daadwerkelijk onderzoek in die zin dient plaats te vinden

Er is dus een precieze verplichting om bij het nemen van een overdrachtsbesluit en de gedwongen uitvoering hiervan voor verwerende partij om het hoger belang van de betrokken kinderen die met verzoeker op één enkel adres woonden voorop te stellen. Daartoe is een nauwkeurig onderzoek nodig naar hun specifieke familiale situatie.

Verwerende partij schendt artikel 24 van het Handvest van Grondrechten door geen enkele motivering op te nemen aangaande het familieleven met verzoekers neven en nichten en hun hoger belang als kind.

In de preambule (14) van de Dublin III-Verordening wordt verwezen naar het feit dat bij de toepassing van de verordening de eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM voorop moet staan.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM heeft eenieder recht op respect voor zijn familieen gezinsleven, en is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wat verstaan moet worden onder ‘gezinsleven’ moet voor deze beoordeling dan ook afgeleid worden uit de rechtspraak van het EHRM en gaat als dusdanig verder dan wat onder de Dublin III-verordening wordt verstaan onder gezinsleven.

De rechtspraak van het EHRM bepaalt dat de vraag naar het bestaan van een gezin en gezinsleven in eerste instantie een feitenkwestie is. In die rechtspraak is er overigens bijzonder aandacht voor net meerderjarig geworden alleenstaande jongeren en de vraag of de banden die zij hebben als familieleven onder artikel 8 EVRM kunnen beschouwd worden.

Het Hof antwoordt daar positief op:

“§62 (...) In any case, the Court has accepted in a number of cases concerning young adults who had not yet founded a family of their own that their relationship with their parents and other close family members also constituted “family life” (see Bouchelkia v. France, 29 January 1997, § 41, Reports 1997 I; El Boujaïdi, cited above, § 33; and Ezzouhdi, cited above, § 26).” EHRM, Grote Kamer, 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk.

De bestreden beslissing schendt artikel 7 van het Handvest van Grondrechten van de Unie en artikel 24 van het Handvest van Grondrechten van de Unie.”

2.3.1.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat door de hiertoe bevoegde dienst, de Dienst Voogdij bij de federale overheidsdienst Justitie, op 6 oktober 2025 werd beslist dat verzoeker als ouder dan achttien jaar moet worden beschouwd. Deze beslissing dient door verweerder te worden gerespecteerd. Het feit dat verzoeker voorhoudt dat hij een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing indiende laat hier niet anders over denken. Het privilège du préalable speelt immers onverkort.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder de bepalingen van artikel 6 van de verordening nr. 604/2013 – waarin is voorzien in waarborgen voor minderjarigen – in aanmerking had dienen te nemen en dat hij door dit niet te doen voormeld artikel heeft geschonden.

Verzoekers uitvoerige uiteenzetting inzake de middelen die hij heeft aangevoerd tegen de beslissing van de Dienst Voogdij om hem als ouder dan achttien jaar te beschouwen is irrelevant. Het komt immers niet aan de Raad toe om in de plaats van het bevoegde rechtscollege, de Raad van State, een standpunt aangaande deze middelen in te nemen. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gelet op artikel 39/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, een toegewezen bevoegdheid heeft die restrictief moet worden geïnterpreteerd.

Door te duiden dat hij van oordeel is dat het beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad van State tegen een beslissing aangaande de al dan niet meerderjarigheid van een vreemdeling “*vele gebreken kent*” toont verzoeker niet aan dat verweerder enige onwettigheid heeft begaan. Het betreft in wezen een kritiek op de wet die hoe dan ook niet tot de schorsing of vernietiging van het in casu bestreden overdrachtsbesluit kan leiden. Zijn bemerking dat hij nog een vaccinatiebewijs, foto’s, verklaringen en een geboortecertificaat kan overmaken om de beslissing van de Dienst Voogdij van 6 oktober 2025 in vraag te stellen wijzigt hier niets aan. Het is aan de Raad van State om uit te maken of deze stukken al dan niet kunnen worden aangewend om een middel gericht tegen de beslissing van de Dienst Voogdij verder nuttig te onderbouwen.

Waar verzoeker stelt dat hij geen concrete rechtsbescherming geniet indien het in casu bestreden overdrachtsbesluit zou kunnen worden uitgevoerd alvorens de rechtsgeldigheid van de beslissing van de Dienst Voogdij van 6 oktober 2025 werd onderzocht, moet worden gesteld dat de Raad van State, betreffende de effectiviteit van de rechtsbescherming van een bij hem ingesteld beroep, reeds wees op de mogelijkheden om een schorsing van de tenuitvoerlegging en voorlopige maatregelen te vragen, eventueel bij uiterst dringende noodzakelijkheid en dat een beroep tot nietigverklaring, waarbij de annulatierechter zich kan uitspreken over de redelijkheid en de proportionaliteit van een voor hem aangevochten beslissing en hij de juistheid en de draagkracht van de gegeven motieven kan onderzoeken, wel degelijk een effectief rechtsmiddel vormt (cf. RvS 23 februari 2023, nr. 255.886).

Verzoekers toelichting dat de beoordeling van de leeftijd van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel materieel element is in de asielpcedure en zijn verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) geeft ook geen aanleiding tot het besluit dat verweerder de beslissing van de bevoegde Dienst Voogdij naast zich neer mag leggen of dat de Raad in de plaats van de Raad van State grieven aangaande deze beslissing kan onderzoeken. Verzoeker gaat met zijn betoog aangaande stukken die hij nog wil aanvoeren om aan te tonen dat verkeerdlijkelijk zou zijn beslist dat hij meerderjarig is voorbij aan de in de Belgische regelgeving voorziene bevoegdheidsverdeling en toont met zijn beschouwingen niet aan dat hij niet over een effectief rechtsmiddel beschikt indien hij gebruik maakt van de mogelijkheden die de wetgeving hem biedt.

Ter terechtzitting geeft verzoekers raadsman aan dat hij wenst dat een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie wordt gesteld en dat hij een dergelijke vraag heeft voorbereid. Er dient evenwel te worden aangegeven dat de procedure voor de Raad schriftelijk is en dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen melding maakt van de vereiste om een prejudiciële vraag te stellen. Los van het feit dat verzoeker door zijn optreden de rechten van verweerder in het gedrang brengt, moet erop worden gewezen dat het stellen van een prejudiciële vraag niet verenigbaar is met het feit dat een procedure tot schorsing bij hoogdringendheid een duidelijke stellingname aangaande het schorsingsverzoek binnen een termijn van vijf dagen vereist. Krachtens artikel 267, derde lid, van de geconsolideerde versie van het verdrag betreffende werking van de Europese Unie is een rechterlijke instantie bovendien slechts gehouden het Hof van Justitie te verzoeken over een prejudiciële vraag uitspraak te doen indien haar beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cortesio, C-210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad vatbaar zijn voor een voorziening in cassatie, overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet, is de Raad niet gehouden om de ter terechtzitting gevraagde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie.

Wat betreft het tweede onderdeel van verzoekers eerste middel moet nogmaals worden benadrukt dat, gelet op de beslissing van de Dienst Voogdij van 6 oktober 2025, verzoeker niet kan worden beschouwd als een

kind. Het loutere feit dat verzoeker na zijn aankomst in het Rijk werd opgevangen door een broer die kinderen heeft impliceert niet dat de bepalingen van artikel 6 van de verordening nr. 604/2013 van toepassing zijn. De in dit artikel voorziene waarborgen gelden enkel in de procedures waarin voormelde verordening voorziet en betreffen het geval waarbij een (niet-begeleide) minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming indient.

Verzoekers verwijzing naar interpretaties door het Hof van Justitie inzake bepalingen van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) zijn niet nuttig. Verzoeker kan immers, nu hij een verzoek om internationale bescherming indiende, niet worden beschouwd als een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander (cf. overweging 9 bij de richtlijn 2008/115/EG) en het bestreden overdrachtsbesluit is geen *“in het kader van deze richtlijn vastgestelde terugkeerprocedure”*. Hij valt dus niet binnen de werkingssfeer van deze richtlijn.

Er kan ook niet worden geconcludeerd dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing gericht is tegen de minderjarige kinderen van verzoekers broer of aanzienlijke gevolgen met zich meebrengt voor deze kinderen. Het gegeven dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming dient te laten onderzoeken in Bulgarije impliceert niet dat hij geen liefdevolle banden meer kan onderhouden met de kinderen van zijn broer. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat zijn minderjarige neefje en nichtje ondertussen aan hem gehecht zijn, moet worden opgemerkt dat hij gedurende jaren gescheiden leefde van deze kinderen en dus niet kan worden aangenomen dat de belangen van deze kinderen ernstig in het gedrang komen indien hij, net zoals voorheen, niet meer met hen kan samenwonen. Er blijkt ook niet dat deze kinderen enige zorg zullen ontberen indien de bestreden beslissing wordt uitgevoerd.

Het feit dat in artikel 17 van de verordening nr. 604/2013 is bepaald dat verweerder steeds de mogelijkheid heeft om te besluiten een verzoek om internationale bescherming te behandelen en dat het Hof van Justitie dit heeft bevestigd laat niet toe te besluiten dat verweerder een onwettigheid beging door, op een onderbouwde wijze, aan te geven dat hij geen gebruik wenste te maken van deze mogelijkheid.

Het door verzoeker aangebrachte citaat uit een arrest van het Hof van Justitie inzake de draagwijdte van de artikel 7 van het Handvest van de grondrechten iuncto artikel 6 van de verordening nr. 604/2013 laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Los van het feit dat artikel 24 van het Handvest van de grondrechten, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, geen formele motiveringsplicht omvat, leert een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder duidelijk heeft uiteengezet waarom hij verzoeker niet beschouwt als een lid van het gezin van zijn broer. Er blijkt niet dat verweerders argumentatie niet deugdelijk is.

Daarnaast moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing de bestaande verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt. Het staat immers niet ter discussie dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en de bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- of gezinsleven van verzoeker, die slechts mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) bepaalde gevallen. Tevens moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Het feit dat verzoeker zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten bij zijn broer ging wonen en verweerder aldus voor een voldongen feit plaatste, houdt niet in dat het bestuur, door aan te geven dat de Bulgaarse autoriteiten bevoegd zijn om zijn verzoek om internationale bescherming te onderzoeken en hij daarom naar dat land wordt overgebracht, overging tot een niet toegelaten inmenging in zijn privé- of gezinsleven. De Raad dient daarenboven te beklemtonen dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, gelet op voorgaande vaststellingen niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoeker vormt of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest van de grondrechten – een bepaling die vergelijkbaar is met

artikel 8 van het EVRM – voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om hem tot een verblijf in het Rijk toe te laten of die zou verhinderen dat een overdrachtsbesluit wordt genomen.

Een schending van de artikelen 6 en 27 van de verordening nr. 604/2013, van de artikelen 7, 24 en 47 van het Handvest van de grondrechten of van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 en 4 van het Handvest van grondrechten.

Hij stelt het volgende:

“Uit algemene landeninformatie blijkt dat verzoekers menselijke waardigheid en rechten als verzoeker internationale bescherming niet gewaarborgd zouden zijn bij een terugkeer naar Bulgarije. Zijn daadwerkelijke toegang tot het opvangnet en voeding is als zogenaamde niet-kwetsbare verzoeker niet gewaarborgd en hij dreigt in een situatie van opperste behoefte terecht te komen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven voor handen zijn om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonbaar van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verzoekende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991,

Vilvarajah en Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Bovendien moet dit onderzoek volgens het EHRM met grote voorzichtigheid gebeuren en op basis van een volledige, rigoureuze en geactualiseerde informatie (EHRM, 4 november 2014, arrest Tarakhel t. Zwitserland).

Het EHRM oordeelt over het gebrek aan materiële bijstand voor verzoekers internationale bescherming en artikel 3 van het EVRM als volgt:

“263. In the light of the above and in view of the obligations incumbent on the Greek authorities under the Reception Directive (see paragraph 84 above), the Court considers that the Greek authorities have not had due regard to the applicant’s vulnerability as an asylum-seeker and must be held responsible, because of their inaction, for the situation in which he has found himself for several months, living on the street, with no resources or access to sanitary facilities, and without any means of providing for his essential needs. The Court considers that the applicant has been the victim of humiliating treatment showing a lack of respect for his dignity and that this situation has, without doubt, aroused in him feelings of fear, anguish or inferiority capable of inducing desperation. It considers that such living conditions, combined with the prolonged uncertainty in which he has remained and the total lack of any prospects of his situation improving, have attained the level of severity required to fall within the scope of Article 3 of the Convention.” (EHRM, M.S.S. t. België en Griekenland van 21 januari 2011).

In 2001 bevestigde het HvJ dat het recht op menselijke waardigheid deel uitmaakt van het Unierecht. Wanneer de conformiteit van een EU-handeling met de algemene beginselen van het Unierecht getoetst, zal het HvJ eveneens toezien op de eerbiediging van het fundamentele recht op menselijke waardigheid en op menselijke integriteit (HvJ 9 oktober 2001, C-377/98, Nederland v. Europees Parlement en de Raad, pt. 70-77). Sinds december 2009, stelt artikel 1 van het Handvest op bindende wijze: “De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd”. De toelichtingen bij het Handvest verwijzen als bron voor deze bepaling naar de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 1948 die stelt: “... overwegende, dat erkenning van de inherente waardigheid en de gelijke en onvervreembare rechten van alle leden van de mensengemeenschap grondslag is voor de vrijheid, gerechtigheid en vrede in de wereld”. De menselijke waardigheid behoort tot de kern van het Handvest en is absoluut.

Artikel 3(2) lid 2 Dublin III-Verordening bepaalt het volgende: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verzoekers minderjarigheid werd in Bulgarije niet betwist.

Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat hij in Bulgarije als niet-begeleide minderjarige werd teruggeduwd naar Turkije, werd mishandeld en gevangen werd gezet.

Hij had op dat moment een broer op het Belgische grondgebied, en kon opgenomen worden in diens gezin, wat ook gebeurd is toen hij in België aankwam. Volgens artikel 2, h) van de Dublin III Verordening gaat het om familieleden voor wat de toepassing van de Verordening betreft.

Verzoeker werd wel in de gevangenis geplaatst in Bulgarije maar er werd niet nagegaan of verzoeker familieleden in België had.

Dit is een grove schending van het hoger belang van het kind en de procedurele garanties die verzoeker in de Dublin procedure zou moeten genieten.

Bulgarije had net de plicht om verzoeker goed en correct te informeren over zijn rechten als verzoeker internationale bescherming, specifiek als niet-begeleide minderjarige verzoeker, onder de Dublin III Verordening en de rechten om herenigd te worden met familieleden in een andere lidstaat.

Artikel 4.2 en 4.3 van de Dublin III Verordening, met als opschrift „Recht op informatie”, vereisen, dat de lidstaten brochures verstrekken aan verzoekers en die eventueel mondeling toelichten, en geeft aan dat er

voor [...] niet-begeleide minderjarigen een specifieke brochure vereist is, opdat de verzoeker zijn rechten onder de Dublin III Verordening kan genieten en uitoefenen.

Verzoeker werd opgesloten in Bulgarije als kind, maar kreeg geen brochure specifiek voor niet-begeleide minderjarigen die hem op de hoogte brachten van zijn rechten onder de Dublin III Verordening.

Dit maakt een ernstige aantasting uit van het hoger belang van het kind, van de menselijke waardigheid, zoals beschermd door artikel 1 van het Handvest en een schending van artikel 4 van het Handvest.

Wie door de politie of een gelijkaardige instantie wordt vastgehouden bevindt zich in een kwetsbare positie en de overheden zijn verplicht die persoon te beschermen. Dit geldt ook in het geval het om een identiteitscontrole of een ondervraging gaat, of eender wie zich onder de controle van de politie bevindt. Indien een agent een verzoeker in dergelijke omstandigheden op de kaak slaat is dit dermate ingrijpend dat het een vernederende behandeling betreft waar artikel 3 EVRM bescherming tegen hoort te bieden (EHRM (GK), Bouyid t. België van 28 september 2015, nr. 23380/09, §§83-84, §107). Dat de verzoeker minderjarig was geldt daarbij als een verzwarende omstandigheid.

Verzoeker is reeds het slachtoffer geweest van politiegeweld in Bulgarije in de zin van artikel 3 EVRM en dit brengt een omkering van de bewijslast met zich mee. Er is een vermoeden dat verzoeker bij terugkeer opnieuw risico loopt om aan schendingen van artikel 3 EVRM blootgesteld te worden door de Bulgaarse autoriteiten.

Verwerende partij dient met de nodige nauwgezetheid het onderzoek te voeren of er een risico is voor verzoeker om opnieuw aan dergelijke praktijken te worden blootgesteld bij een terugkeer naar Bulgarije. Verwerende partij heeft vooral[sn]og verzuimd dit te doen.

De factsheet van mei 2024 van de Bulgaarse overheid waar verwerende partij naar verwijst is niet langer actueel. De roadmap van 2022 is sterk verouderd. Het verslag aan het Bulgaarse SAR van verwerende partij is op heden 3 jaar oud.

Het verslag van de DVZ en het verslag van de Bulgaarse diensten zelf betreffen beiden beweringen van niet-onafhankelijke overheidsdiensten. Het zijn geen rapporten van onafhankelijke instanties, betrouwbare ngo's, maar van overheden die er alle belang bij hebben bepaalde zaken in een specifiek daglicht voor te stellen. Zolang de informatie in die rapporten niet onafhankelijk bevestigd wordt, kan er aan de bevindingen in die rapporten weinig belang gehecht worden. In EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, punten 347-348 hecht het EHRM ook bijzonder belang aan het feit dat bronnen betrouwbaar moeten zijn, en wordt er daarbij verwezen naar het UNHCR, de Europese Mensenrechtencommissaris en internationale ngo's als ECRE als voorbeeld. De loutere beweringen van de Bulgaarse overheid en de bevindingen van de DVZ na een aangekondigd bezoek hebben absoluut niet voldoende gewicht om in te gaan tegen de uitgebreide rapportering in het AIDA rapport.

Het EHRM bevestigt in EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, punten 359, dat de Belgische Staat niet louter dient te veronderstellen dat verzoeker een behandeling zou krijgen in overeenstemming met de vereisten van het Verdrag, maar integendeel vooraf dient te onderzoeken hoe de Bulgaarse autoriteiten de asielwetgeving in de praktijk toepasten.

Verwerende partij heeft geen enkele zekerheid of verzoekers verzoek internationale bescherming in geval van overdracht aan Bulgarije effectief heropend zal worden. Verwerende partij weet dat het verzoek is afgesloten, omdat de Bulgaarse overheid dit in oktober 2025 zo gemotiveerd heeft, en op basis van landeninformatie blijkt dat het mogelijk is indien een Dublin returnee wordt overgedragen dat zijn dossier heropend wordt. Dat is bijzonder belangrijk gezien het recht op toegang tot opvang en het risico op detentie en mogelijks verwijdering daar ook van afhangt.

Verwerende partij heeft na de communicatie van de Bulgaarse overheid evenwel meer dan 3 maanden gewacht om het overdrachtsbesluit te nemen en heeft geen enkele zekerheid of verzoekers dossier door de Bulgaarse overheden nu definitief is afgesloten (een 'beslissing ten gronde in absentia') of niet.

Als bestuur diende verwerende partij door het tijdsverloop en informatiegebrek in het zog hiervan, dat enkel aan het eigen handelen als bestuur te wijten valt, moeten informeren bij de Bulgaarse overheden of verzoekers dossier na overdracht effectief heropend zou worden.

In het AIDA rapport staat te lezen dat in principe, indien het dossier niet ten gronde werd afgesloten, het dossier zou moeten heropend worden, maar dat in dergelijk geval de verzoeker geen verzekerde toegang heeft tot opvang en voeding, gezien dit enkel aan kwetsbare verzoekers gegarandeerd wordt: "Since 2020,

the LAR explicitly provides for the mandatory reopening²⁷¹ of an asylum procedure with respect to an applicant who is returned to Bulgaria under the Dublin Regulation, provided that s/he has not been issued a decision on merits while in absentia.²⁷² The SAR's practice following this particular amendment has been so far in line with the law, and returnees whose asylum procedures had been only terminated (discontinued) after their absconding do not face obstacles in principle to have their determination procedures reopened. However, it does not secure their access to state provided food and accommodation in reception centres as these are guaranteed only to vulnerable applicants.²⁷³ AIDA rapport, pagina 50.

"For any other Dublin returnees, who are not considered vulnerable, food and accommodation are contingent to the limited national reception capacity and availability. If there is no available place for accommodation in reception centres of the asylum agency SAR, Dublin returnees will have to secure accommodation and nutrition at their own expenses. In 2024, SAR continued to report²⁷⁴ a lack of capacity to accommodate in its reception centres the Dublin returnees who were not identified as vulnerable, despite the decreasing number of new arrivals (-45% in 2024, +10% in 2023, +55% in 2022; +205% in 2021),²⁷⁵ on account of the continuously shrinking reception capacity due to multiannual lack of funding for repairs and refurbishment, which is why in practice only 3,225 out of 5,160 official accommodation places were assessed as fit for living (3,592 in 2023; 3,932 in 2022).²⁷⁶ (see Overview of the main changes since the previous report update, Reception capacity). " AIDA rapport pagina 50

Het blijkt dus dat voor niet kwetsbaar geachte verzoekers, zoals verzoeker, er erg vaak geen toegang is tot onderdak en voedsel.

Wat betreft het risico van uitsluiting van het opvangnet in Bulgarije wijst verzoeker er op dat dit conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, zaak C-184/24 van 18 december 2025 wel degelijk een schending van de menselijke waardigheid kan inhouden:

"73 Het Hof oordeelde evenwel ook dat het met de uit artikel 20, lid 5, derde volzin, van richtlijn 2013/33 voortvloeiende verplichting om ervoor te zorgen dat de verzoeker een waardige levensstandaard geniet, onverenigbaar zou zijn dat enkel om een in artikel 20, lid 4, van die richtlijn genoemde reden een sanctie wordt opgelegd waarbij – al was het maar tijdelijk – alle materiële opvangvoorzieningen of de materiële opvangvoorzieningen met betrekking tot huisvesting, voedsel of kleding worden ingetrokken, aangezien die verzoeker daardoor de mogelijkheid zou worden ontnomen om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals wonen, eten, zich kleden en zich wassen [arresten van 12 november 2019, Haqbin, C-233/18, EU:C:2019:956, punt 47, en 1 augustus 2022, Ministero dell'Interno (Intrekking van materiële opvangvoorzieningen), C-422/21, EU:C:2022:616, punt 39].

74 Een dergelijke sanctie zou bovendien in strijd zijn met het in artikel 20, lid 5, tweede volzin, 2013/33 neergelegde evenredigheidsvereiste, aangezien zelfs de zwaarste sancties die erop gericht zijn om de in artikel 20, lid 4, van deze richtlijn bedoelde inbreuken of gedragingen strafrechtelijk te beteugelen, de persoon die om internationale bescherming verzoekt niet de mogelijkheid mogen ontnemen om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften [arresten van 12 november 2019, Haqbin, C-233/18, EU:C:2019:956, punt 48, en 1 augustus 2022, Ministero dell'Interno (Intrekking van materiële opvangvoorzieningen), C-422/21, EU:C:2022:616, punt 40].

75 Wanneer het gaat om een sanctie waarbij de materiële opvangvoorzieningen om een in artikel 20, lid 4, van richtlijn 2013/33 bedoelde reden worden beperkt, daaronder begrepen de intrekking of beperking van de dagvergoeding, moeten de nationale bevoegde instanties er op grond van artikel 20, lid 5, van deze richtlijn te allen tijde voor zorgen dat die sanctie, gelet op de specifieke situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt en alle omstandigheden van het geval, strookt met het evenredigheidsbeginsel en geen afbreuk doet aan de waardigheid van die verzoeker (arrest van 12 november 2019, Haqbin, C-233/18, EU:C:2019:956, punt 51).

76 Bovendien kunnen de lidstaten in de in artikel 20, lid 4, van richtlijn 2013/33 bedoelde gevallen, naargelang van de omstandigheden van het geval en onder voorbehoud van de naleving van de in artikel 20, lid 5, van deze richtlijn neergelegde vereisten, sancties opleggen die niet tot gevolg hebben dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, wordt uitgesloten van de materiële opvangvoorzieningen (zie in die zin arrest van 12 november 2019, Haqbin, C-233/18, EU:C:2019:956, punt 52)."

Het Hof van Justitie heeft verschillende malen de band geduid tussen het waarborgen van het recht op opvang aan verzoekers internationale bescherming en de positieve verplichting voor lidstaten verzoekers internationale bescherming te beschermen tegen een onmenselijke en vernederende behandeling en hun menselijke waardigheid te garanderen:

In het arrest N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, 21 december 2011 geeft het Hof van Justitie in punt 106 als volgt te kennen:

“106 Artikel 4 van het Handvest moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.”

In zaak C-163/17 van 19 maart 2019 oordeelt het Hof van Justitie in punt 92 en verder over de toepassing van artikel 4 van het Handvest bij overdrachten aan andere lidstaten als volgt over de risico's die voortvloeien uit materiële deprivatie:

“92 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, CE:ECHR:2011:0121JUD003069609, §§ 252-263).”

Verzoeker heeft geen netwerk in Bulgarije en zou er volstrekt onvoorbereid toekomen wat wil zeggen dat hij bij uitsluiting van het opvangnet ook direct zou overgeleverd zijn aan de straat en in onmogelijkheid zou verkeren om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

Verwerende partij neemt dit risico onvoldoende ernstig.

Verzoeker wijst er daarbij op dat volgens het laatste AIDA rapport, pagina 41, hij niet zou kunnen rekenen op rechtsbijstand om hem bij te staan in procedures tegen de Bulgaarse overheid, gezien gratis rechtsbijstand enkel voorzien is voor 'kwetsbare personen', en hij volgens verwerende partij net een meederjarige jongeman zou zijn en als dusdanig zou behandeld moeten worden: “In practice, due to insufficient funding, free legal aid is only provided to vulnerable persons upon their explicit request.” Uit het AIDA rapport blijkt dat er reële bezorgdheden zijn of Afghaanse verzoekers in Bulgarije wel correct behandeld worden. Dat is op zich zorgwekkend genoeg, maar het rapport geeft ook aan dat in 14 procent van de Afghaanse dossiers waarbij de verzoeker verdwenen is er een afwijzing ten gronde wordt genomen:

“Between 2016 and 2021, Afghanistan has been the top country of origin of asylum applicants in Bulgaria. This changed in 2022, when the top country of origin became Syria. Yet, during this period of time, or arguably because of it, applications from Afghan nationals were arbitrarily considered as manifestly unfounded. They were predominantly channelled in the Accelerated Procedure and successively rejected, to the point that Bulgaria registered the lowest recognition rates for Afghans in Europe – 2.5% in 2016, 1.5% in 2017, 4% in 2019, and 1.8% in 2020. In the majority of cases, protection was granted following court decisions overturning the refusals of the asylum administration. The “striking discrepancy between the Bulgarian and the EU average recognition rate for Afghans” has been mentioned by the European Commission,⁴³⁵ as well as jurisdictions in other Member States, as a matter of concern.⁴³⁶ Since mid- 2021, decisions on Afghan cases began to gradually change, also possibly due to the presence of some high-profile cases and increased claims regarding personal risk of persecution. As a result, the annual recognition rate of Afghan applicants reached a national record of 10%, although still far below the average EU recognition rate. In 2022 for the first time in a decade the Afghan applicants were treated in a non-discriminatory way, with 49% overall recognition rate (14% refugee recognition rate and 35% subsidiary protection rate) and 51% rejection rate. However, in both 2023 and 2024, recognition rates for Afghan nationals dropped significantly once again, with only 10% receiving protection (0.3% refugee recognition rate and 9.7% subsidiary protection rate), while the rejection rate surged to 90%.⁴³⁷ The majority (86%) of Afghan applicants⁴³⁸ continued to abscond before receiving a first instance decision, which was issued on the merits in 14% of cases.⁴³⁹” AIDA, pagina 74

Uit het AIDA rapport blijkt verder dat de verplichte inschatting van het risico om niet in de elementaire levensomstandigheden te kunnen voorzien in het algemeen overbodig is om dat de opvang wordt toegekend, maar dat dit wél nodig is bij Dublin terugkeerders (omdat zij wel degelijk van opvang worden uitgesloten):

“The criteria to assess whether a risk of destitution exists⁴⁷⁷ are set to take into account the individual situation of the asylum seeker of concern, such as resources and means of self-support, profession and employment opportunities if work is formally permitted, and the number and vulnerabilities of dependent family members. Nevertheless, asylum seekers have the right to withdraw from these benefits if their application is pending in the regular procedure and they declare that they have the means and resources to

support themselves and chose to live outside reception centres. In practice, SAR provides for accommodation and access to the benefits provided therein, to all asylum seekers without a formal assessment procedure and applies such assessment only in the cases of Dublin returnees vis-à-vis their access to accommodation and nutrition at SAR reception centres (see 2.7. The situation of Dublin returnees)” AIDA, pagina 80

Het afbouwen van materiële bijstand is niet mogelijk, enkel de beëindiging ervan. Doorheen 2024 berichtte SAR over een capaciteitsgebrek waardoor ze Dublin terugkeerders niet in opvang voorzagen. Dit komt mede door het feit dat de opvangcapaciteit, zelfs in tijden van opvanggebrek, wordt teruggeschroefd:

“For any other Dublin returnees, who are not considered vulnerable, food and accommodation are contingent to the limited national reception capacity and availability. If there is no available place for accommodation in reception centres of the asylum agency SAR, Dublin returnees will have to secure accommodation and nutrition at their own expenses. In 2024, SAR continued to report²⁷⁴ a lack of capacity to accommodate in its reception centres the Dublin returnees who were not identified as vulnerable, despite the decreasing number of new arrivals (-45% in 2024, +10% in 2023, +55% in 2022; +205% in 2021),²⁷⁵ on account of the continuously shrinking reception capacity due to multiannual lack of funding for repairs and refurbishment, which is why in practice only 3,225 out of 5,160 official accommodation places were assessed as fit for living (3,592 in 2023; 3,932 in 2022).²⁷⁶ (see Overview of the main changes since the previous report update, Reception capacity). “ AIDA pagina 50

Het is het merendeel van de Dublin terugkeerders dat opvang geweigerd wordt:

“The reduction of material reception conditions is not possible under the law. Withdrawal is admissible under the law in cases of disappearance of the asylum seeker when the procedure is discontinued.⁴⁸⁸ The SAR applies this ground of withdrawal in practice to persons returned under the Dublin Regulation. In their majority, they are refused accommodation in the reception centres, although this approach is usually not applied to families with children, unaccompanied children and other vulnerable applicants, who are provided shelter and food. Under the law, the directors of transit / reception centres are competent to decide on whether an asylum applicant should be provided accommodation.⁴⁸⁹ These decisions should be issued in writing as all other acts of administration, ⁴⁹⁰ but in practice asylum seekers are informed orally. Nonetheless, the refusal to provide accommodation can be appealed before the relevant Regional Administrative Court within 7 days from the notification. Legal aid is available for representation before the court once the appeal is submitted. In this case, however, asylum seekers face difficulties proving before the court when they have been informed about the accommodation refusal, which may result in cessation of the court proceedings.” AIDA pagina 82

Men kan in beroep gaan tegen een dergelijke beslissing, maar de beslissingen worden mondeling gegeven, niet schriftelijk, wat een beroep enorm bemoeilijkt. Rechtsbijstand is pas mogelijk eens het beroep is ingediend en de beroepstermijn is 7 dagen. Verzoeker zou dus reddeloos verloren staan tegenover een dergelijke weigering en zonder netwerk en hulp niet in staat zijn om op een nuttig wijze beroep aan te tekenen, laatst staan dat hij erin zou slagen te bewijzen dat hem opvang geweigerd werd.

In een rapport van No Name Kitchen van april 2025 wordt er gerapporteerd over wat Dublin returnees overkomt na een overdracht aan Bulgarije. Er wordt aangegeven dat het meestal neerkomt op ofwel detentie, ofwel ontbering door dat opvang wordt geweigerd: “After being forcibly returned to Bulgaria under the Dublin Regulation, asylum seekers typically face one of two bleak outcomes: prolonged detention or destitution. Usually, deportees who have had their asylum claims rejected and whose asylum procedures were completed before their return typically face prolonged detention in degrading conditions. Upon their return to Bulgaria, they are classified as illegal foreigners and issued an administrative return order to their country of origin, accompanied by an administrative detention order. This detention for the purpose of removal generally lasts for six months and can be prolonged for up to 18 months.⁴⁴ In detention, our research demonstrates that they will likely be subjected to pressure to ‘voluntarily’ return to their country of origin, as will be discussed in the next section. For those who are not unwillingly caught up in a ‘voluntary’ return scheme and still have the option to apply for asylum - such as individuals who claim to have new evidence to present to the State Agency for Refugees (SAR) for a subsequent asylum application (Article 40, Asylum Procedures Directive 2013/32/EU) - we observe that their application is usually submitted from detention. Meanwhile, deportees who have a pending asylum request in Bulgaria at the time of deportation can be left in complete limbo. They receive no shelter, food, or financial assistance from the Bulgarian government. Once asylum seekers leave Bulgaria, they lose access to reception centers upon return, even if their asylum application is still being processed. The same applies to asylum seekers who submit a subsequent asylum application after a Dublin deportation - the possibility of destitution, in this case, is admitted by the SAR themselves, who have explicitly stated (in response to questions from the European Commission) that people in this situation will not

have the right to social support, health insurance or accessible medical care, psychological assistance, or to obtain a registration card.⁴⁵ 2

“NNK received the testimony of an Egyptian man who was forcibly deported from Germany to Bulgaria in February 2024. He explained that he tried to enter a reception center to access accommodation and food as an asylum seeker registered in Bulgaria but was denied entry. Despite trying multiple reception centers across the country, he was repeatedly turned away and told by administrators to sleep on the streets.” (Ibid. pg. 28).

“A Syrian respondent reported, in February 2025, that he didn’t get any assistance to obtain housing, healthcare, education, language learning, or work after being deported to Bulgaria from Germany and was not allowed back in the camp. According to him, people must manage their lives themselves after being deported and have no access to healthcare.” (Ibid. pg. 29)

“In January 2025, NNK also collected testimony from a man who had recently been deported from the UK to Bulgaria. He was placed on a charter flight with 6 other people and, upon arriving in Sofia, he was taken to a room at the airport where his papers were stamped. A Bulgarian Migration Directorate officer reportedly handed him a document to sign, which was not translated, and the respondent had no understanding of its contents. Afterward, the officer directed him toward the exit. He told NNK that he had nowhere to go and did not understand how to access reception facilities.” (Ibid. pg 29).

“After being deported from Germany to Bulgaria in December 2024, a respondent was instructed to go to Harmanli camp, which he immediately did. However, the paperwork given to him indicated that he would arrive three days after his actual arrival date, and upon reaching the camp, the security staff told him it was closed. They mocked him” (Ibid. pg 31).

“Another respondent described severe destitution within the reception camp upon his return to Bulgaria. After being deported from Germany to Bulgaria and transferred to a reception center, he faced racism from camp employees and deprivation, particularly regarding access to food. A camp employee reportedly said that because he had ‘run away from our camp’ and ‘gone to another European country’ he could not just come back and eat their food. Despite repeated requests, he was denied access to food for several days. He attempted to report the mistreatment and was dismissed – the same employee warned him that he could do whatever he wanted, and no one would listen. The hardship and deprivation experienced by the respondent goes beyond access to food. He reports that medical care was inadequate and the only doctor at the camp prescribed nothing but painkillers. Since early February, the camp had no heating or warm water, leaving residents to endure freezing temperatures for at least a month at the time of his testimony.” (Ibid. pg. 32)

Daarnaast zijn de levensomstandigheden in de opvangcentra vreselijk. Er wordt slechts eenmaal per dag voedsel bedeed, wat veel te weinig is. Men heeft nood aan drie maaltijden per dag. De hygiënische omstandigheden laten ook te wensen over en vormen een bedreiging voor de menselijke waardigheid:

“Since 2015 conditions in national reception centres in general have been deteriorating and as a whole, substandard, with support limited to accommodation, nutrition and rudimentary medical help without provision of psychological care or assistance.⁵¹⁷ In 2022 an SAR internal revision of the reception centres’ capacity revealed it⁵¹⁸ to be far below long-time stated 5,160 places, mainly because the designated premises were unfit for living. In 2024, SAR reported just 3,225 places available for accommodation⁵¹⁹ in all of its reception centres. The asylum agency continued to be severely underfunded in general. The SAR annual budgets were,⁵²⁰ respectively, in 2021: 10,689,700 BGN; in 2022:14,095,300 BGN; in 2023: 12,038,218 BGN and in 2024: 11,717,200 BGN. The only budget allocated for repairs or refurbishment⁵²¹ of the reception centers was of 145,000 BGN in 2022 with no such means allocated in 2020, 2021, 2023 or 2024 annual budgets of the asylum agency. As a consequence, reception centers where applicants are accommodated pending their asylum procedure continued to present recurring problems regarding infrastructure and material conditions, which in many instances were substandard and did not ensure even the most basic services relating nutrition and sanitation of personal and communal spaces. Regular water, hot water, repair of utilities and equipment in bathrooms, rooms and common areas remained extremely problematic due to the lack of budget. Vermin infestation, such as bedbugs, lice, cockroaches and rats also remain among the most persisting problems in reception centres for many years. The oldest reception facility of Ovcha Kupel shelter in Sofia is found to be at a state of complete dilapidation to the extent that at a certain point the SAR management considered its full closure.⁵²² At the end of 2024, the only space in it which continued to be used for accommodation was the safe-zone for the unaccompanied children, managed by IOM. Occupants from all reception centres, except Pastrogor transit center, continued to complain about the living conditions, especially regarding bedbugs which regularly cause health issues, i.e. perpetual skin inflammations and allergic reactions. This problem arose after 2013, was continuously neglected until 2023 and remains a very serious issue to this day” AIDA pagina 86

Er zijn dus ernstige aanwijzingen dat verzoeker bij een terugkeer naar Bulgarije aan een behandeling in strijd met artikel 4 van het Handvest zal onderworpen worden. Verwerende partij schendt artikel 1 en 4 van het Handvest van Grondrechten en de motiveringsplicht.”

2.3.2.2. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met verweerders standpunt dat een beslissing om hem over te dragen aan de Bulgaarse autoriteiten verenigbaar is met de bepalingen van het Handvest van de grondrechten. Er dient op te worden gewezen dat, zoals verweerder terecht opwerpt, de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Tevens moet worden benadrukt dat het Hof van Justitie reeds oordeelde dat de lidstaten bij de toepassing van de verordening nr. 343/2003 – de voorloper van de verordening nr. 604/2013 – mogen uitgaan van een vermoeden dat de mensenrechten en de grondrechten van een verzoeker om internationale bescherming in de voor diens verzoek primair verantwoordelijke lidstaat worden nageleefd (cf. HvJ 21 december 2011, C-411/10). Dit vermoeden is evenwel weerlegbaar en verweerder mag niet besluiten tot de overdracht aan de „verantwoordelijke lidstaat”, in de zin van voormelde verordening, wanneer hij niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat een verzoeker om internationale bescherming een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten. Uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder niet zonder meer is uitgegaan van het vermoeden dat verzoekers grondrechten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming zullen worden gerespecteerd. Verweerder heeft, na verzoeker te hebben gehoord, de situatie in de betrokken lidstaat onderzocht en de verslaggeving aangaande de situatie van verzoekers om internationale bescherming in deze lidstaat in aanmerking genomen. Hij heeft opgemerkt dat er wel degelijk nog bepaalde tekortkomingen werden vastgesteld, maar dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen besluiten tot het bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

Verzoeker stelt dat hij verklaarde dat hij door de Bulgaarse autoriteiten werd teruggedreven naar Turkije, dat hij werd mishandeld en dat hij werd gevangengezet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder met deze verklaringen rekening heeft gehouden. Hij heeft uiteengezet dat hij aan deze verklaringen geen groot gewicht kan geven aangezien verzoeker geen begin van bewijs aanbracht om zijn beweringen te staven en dat niet blijkt dat hij, bij een onheuse behandeling, geen verhaal kan halen bij de bevoegde instanties in Bulgarije. Het feit dat een verzoeker om internationale bescherming een verklaring aflegt die geen steun vindt in enig echt bewijskrachtig stuk impliceert ook niet dat er een omkering van de bewijslast zou zijn en verweerder moet aantonen dat bepaalde voorgehouden situaties zich niet hebben voorgedaan. Door zijn verklaringen te herhalen toont verzoeker niet aan dat verweerders standpunt incorrect of kennelijk onredelijk is. Zijn betoog dat de Bulgaarse autoriteiten – die hij poogde te misleiden door het opgeven van een andere identiteit – hem na het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet behandelden als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling is irrelevant. Er kan immers niet worden aangenomen dat hij een niet-begeleide minderjarige vreemdeling is.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat de informatie waarop verweerder zich heeft gebaseerd niet langer voldoende actueel is en kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat inlichtingen die door verweerder werden verzameld bij een bezoek aan Bulgarije niet kunnen worden aangewend. Er wordt immers niet aangetoond dat deze inlichtingen de realiteit niet correct weergeven. Er kan ook niet zonder meer worden aangenomen dat de Bulgaarse autoriteiten foutieve informatie overmaken.

Door aan te geven dat hij onvoldoende zekerheid heeft dat zijn verzoek om internationale bescherming in Bulgarije zal worden behandeld gaat verzoeker voorbij aan het feit dat de Bulgaarse autoriteiten hebben meegedeeld dat zij het terugnameverzoek aanvaardden op basis van artikel 18.1.c van de verordening nr. 604/2013 en er geen aanvaardbare redenen zijn om aan te nemen dat zij, in afwachting van zijn terugkeer, zijn dossier ten gronde hebben afgesloten.

Verzoekers verliest met zijn betoog dat indien er onvoldoende opvangplaatsen in Bulgarije zijn hij geen onderdak en voeding zal krijgen uit het oog dat geenszins vaststaat dat er actueel onvoldoende opvangplaatsen zijn en dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat hij vlak voor zijn vertrek naar België was ondergebracht in een opvangcentrum te Sofia, zodat niet kan worden besloten dat een verwijzing naar een opvangproblematiek die er ooit was nog nuttig is. Nu niet blijkt dat verzoeker in Bulgarije zal worden uitgesloten van opvang, omwille van een gebrek aan plaatsen, kan niet worden besloten dat hij er in de

onmogelijk zal zijn om in zijn elementaire levensomstandigheden te kunnen voorzien en hij in een situatie dreigt terecht te komen die niet verenigbaar is met de artikelen 1 of 4 van het Handvest van de grondrechten. Er mag bovendien niet uit het oog worden verloren dat verzoeker verklaarde dat reeds meer 12.000 of 13.000 euro werd betaald voor zijn reis naar Europa, waaruit kan worden afgeleid dat hij over aanzienlijke geldmiddelen en/of steun van derden kan beschikken en dat hij, gelet op de duur van zijn reis, schijnbaar zeer zelfredzaam is. De door hem vooropgestelde hypothese, die hij poogt te onderbouwen met citaten uit verslagen, dat hij geen toegang zal hebben tot opvangvoorzieningen in Bulgarije kan bijgevolg hoe dan ook niet leiden tot de vaststelling dat hij er dreigt in een situatie terecht te komen die voldoende ernstig is om te kunnen concluderen tot het bestaan van een reëel risico op een schending van de artikelen 1 of 4 van het Handvest van de grondrechten

Het gegeven dat in Bulgarije veel verzoeken om internationale bescherming die door Afghaanse onderdanen werden ingediend werden afgewezen – wat het gevolg kan zijn van het feit dat schijnbaar veel verzoekers om internationale bescherming het resultaat van hun verzoek niet afwachten – laat op zich de Raad niet toe te besluiten dat verzoeker incorrect dreigt te worden behandeld.

Een eventueel gebrek aan rechtsbijstand voor bepaalde procedures is onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoekers menselijke waardigheid in het gedrang komt of dat hij onmenselijk of vernederend wordt behandeld.

Door uiteen te zetten dat de levensomstandigheden in de opvangcentra voor verbetering vatbaar zijn, weerlegt verzoeker ook verweerders, op verslagen gebaseerde, vaststelling niet dat deze centra regelmatig worden gedesinfecteerd, dat personen die in een opvangcentrum in Bulgarije verblijven bij hun aankomst bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging krijgen en dat er dagelijks drie maaltijden worden uitgedeeld.

Verzoeker zet inderdaad een aantal tekortkomingen die werden vastgesteld in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming uiteen. De onvolkomenheden waarnaar hij verwijst en zijn verklaringen geven evenwel geen aanleiding tot de conclusie dat hij bij een overdracht aan deze lidstaat een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen. De aandacht moet er hierbij op worden gevestigd dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens een incorrecte behandeling een minimum aan ernst moet bereiken om onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM (en dus ook van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten) te vallen. De beoordeling van dit minimum is relatief en hangt af van alle omstandigheden van het geval, zoals de duur van de behandeling, de fysieke of mentale gevolgen ervan en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (cf. EHRM 24 januari 2008, 29.787/03 en 29.810/03, § 96).

Het gegeven dat de autoriteiten in een lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, gelet op het aantal personen dat opvang behoeft, misschien niet steeds of niet dadelijk opvanginfrastructuur die aan bepaalde standaarden voldoet, kunnen ter beschikking stellen van een verzoeker om internationale bescherming leidt in voorliggende zaak, nu zoals gesteld blijkt dat verzoeker zeer zelfredzaam is en geenszins moet worden aangenomen dat hij, indien nodig, niet zelf in zijn levensonderhoud en onderdak kan voorzien, geenszins tot het besluit dat artikel 4 van het Handvest van de grondrechten dreigt te worden geschonden. Bulgarije levert daarenboven wel degelijk inspanningen om de nodige ondersteuning te voorzien. Er kan, op basis van het gegeven dat er nog verbeterpunten zijn, geenszins worden geconcludeerd dat verzoeker bij een overdracht aan het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

De vaststelling dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije in individuele gevallen soms gepaard kan gaan met procedurele en praktische problemen leidt daarnaast niet tot het besluit dat verzoeker de redenen waarom hij meent aanspraak te kunnen maken op een internationale beschermingsstatus niet voldoende zal kunnen kenbaar maken en de verantwoordelijke autoriteiten niet al het mogelijke zullen doen om zijn verzoek op een deugdelijke wijze te onderzoeken. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de verschillende problemen waarvan melding wordt gemaakt zich steeds voordoen, dat de bevoegde autoriteiten niet pogen deze op te lossen of dat wanneer er zich praktische problemen voordoen, waardoor een voldoende kwalitatieve behandeling van een verzoek om internationale bescherming ernstig bemoeilijkt wordt, de bevoegde autoriteiten dit verzoek toch afwijzen.

Een schending van de artikelen 1 en 4 van het Handvest van de grondrechten wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. ALLISON,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

G. DE BOECK